

HUR MÅNEN ERÖVRADES

OTTO WITT

HUR MÅNEN ERÖVRADES

OTTO WITT

 SAGA
EGMONT

Otto Witt

HUR MÅNEN ERÖVRADES

Äventyrsroman

Saga

Hur månen erövrades

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1915, 2019 Otto Witt och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt
og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711791202

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt
bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

FÖRSTA BOKEN.

Fursten av Meteorön.

Första Kapitlet.

Egendomliga siffror.

En ljus skymning rädde i Carl Modigs arbetsrum i hans våning på Hamngatan i Stockholm en våreftermiddag år 1889.

Vid det stora skrivbordet framme vid fönstret satt den tjugutreårige ingenjör Modig, nyss hemkommen från en studiekurs i utlandet och vid hans sida syntes en gammal herre med skarpt krökt örnnäsa, guldbågade glasögon och yvigt ehuru vitt hår.

— Käre Carl, sade den gamle, jag kan ju nu ej mera befalla över dig, men den gamla vanan hänger kvar och jag kan ej underlåta att påpeka, att ditt sista slöseri är — minst sagt — oförsvarligt.

Carl Modig skrattade.

— Farbror menar det med jakten?

— Ja, det gör jag så sannerligen. Och nu skall jag tala om för dig — att siffror, det är någonting du ej alls begriper. Du känner inte subtraktionens hemlighet, min gosse.

— Subtraktionens hemlighet?

— Ja, att ett kapital, det vare hur stort som helst, till slut blir 0 om det ej tillföres nya värden. Tär man och tär man på ett milliardkapital utan att sörja för dess återväxt, så tar det slut en vacker dag. Det har du aldrig tänkt på, min käre Carl, men det har jag. Och det där jaktköpet som gick lös på 600,000 kronor, det var i alla fall ett fullkomligt vanvett.

Den unge mannen smålog återigen.

— Tror farbror det?

— Ja, visst tror jag så — och inte bara »tror» utan det är med visshet jag talar — det är vanvettigt. Jag kunde ha förstått det, om en nolla varit borta och beloppet varit 60,000 kronor. Men detta svindlande snobberi — över en halv million för en båt — nej, min käre Carl, det är för galet.

— Men ännu är jag ju rik.

— Ja, mycket. Men ditt slöseri har med åren antagit, hm, hm, snöbollens karaktär. Efter att du för två år sedan hade rätt beskedliga vanor hava dessa fördyrats, snöbollen har växt och nu detta sista hotar den att antaga en lavins karaktär; den slukar allt. Men hör nu på mig ett slag, Carl. Du minns de där besynnerliga siffrorna —

— Ja — och det är just dessa, som beslutit mig för att anskaffa jakten —

— Du menar väl icke det?

— Jo, farbror.

— Att du skulle hava löst gåtan?

— Ja.

— Och lösningen?

— Ja, den gömmer i sig möjligheten för mig att utföra det största ingenjörsvverk, som gjorts sedan det föddes människor på denna jord, farbror.

— Säger du det? Skulle din far, min käre Abel Modig, hava planlagt något så oerhört storartat.

— Nej, farbror. All respekt för min ädle fars minne. Han var en förträfflig, vittberest geolog; han kände nästan hela jorden, dess bergarter och mineral; men han lämnade icke själva idén efter sig, endast meddelande om vissa egendomligheter i berggrunden. Och av dessa har jag själv sedan byggt upp idén, tum för tum, fot för fot —

— Ur siffrorna?

— Ur siffrorna, farbror!

— Det var då för besynnerligt. Nå — låt oss då granska om du har rätt, Carl. Det är emellertid för egendomligt. Jag har en annan och olika teori. Nå — med ålderns rätt tycker jag att jag gärna kan få meddela dig min lösning eller rättare förklaring innan du avslöjar din.

— Som farbror vill. Var så god.

Advokat Julin framtog ur sin portfölj några papper, som han genomögnade. Till slut fann han det sökta. Det var ett ark, fullskrivet med siffror.

Han blinkade slugt och framkastade:

— Ser du, man har ju sin lilla fåfänga. Du som vetenskapsman och ingenjör rör dig med så mycket siffror av alla slag att jag skulle känna mig riktigt stolt om jag hade träffat det riktiga. Det jag har funnit är just subtraktionens hemlighet.

Han lade det med siffror fullskrivna arket framför Carl Modig och fortsatte:

— Som du vet, var din far, Abel Modig, oerhört rik. Det sägs han ägde, innan jag blev bekant med honom, närmare 100 millioner kronor. Han reste, som du känner till, jorden runt gång på gång och samlade erfarenhet men icke mynt. Den mannen har, du får tro mig eller icke, han har i hela

sitt liv icke tjänat ett öre. Hans förmögenhet var ett arv efter din farfar. Då och då hörde man talas om något oerhört stort bolag, i vilket Abel Modig satsat pengar upp till en 10 à 20 millioner — men intet av dessa bolag ville gå. De ramlade snart och på det sättet kom det sig att din far — lyckligt nog för dig, kan jag säga, dog innan allt var slut. Vid hans död, då du blev min myndling, fanns ännu omkring 6 millioner kronor kvar. Så nog kände Abel Modig till subtraktionens ingalunda sublimes konst. Och det är just detta som menas med hans siffror. Det är en bikt om huru hans, över 81 millioner kronor stora förmögenhet reducerades till endast 6 millioner. Det är en varning, min käre Carl, för dig.

Carl Modig skrattade högljutt.

— Vad skrattar du åt — se här! Ser du icke allt, tydligt och klart!

Och den gamle advokaten visade papperet, på vars yta endast siffror syntes.

— Du vet att vi på din myndighetsdag öppnade det kuvert som din far bett mig gömma till den dagen och att vi i kuvertet icke påträffade något annat än detta. De sex millionerna stodo ju på bank; de voro säkerställda; men se nu här.

Och han visade med fingret på de olika talen:

81,191,184

514
28
22
13,912
18,272,020
19,244
151,920
1,513
20,151,471
201,221
2,718
514
64
135
205
1,518
100
61,520
21,144,518
2,420,114
2,718
1,121,220
10,271,814
12,512
1,315,497

— Första talet, började advokaten, de 81 millionerna, det var din fars arv. Så började han att ordentligt notera alla småsummor — se bara hur rörande med 514 kronor, 28, ja, till och med 22 kronor har han annoterat. Så plötsligt springer han upp i 13 tusen — det har nog varit en resa

och, märk väl detta: på den resan har han kastat sig in på sitt första bolag det, som tog över 18 millioner. Så komma åter stora belopp men med 20 millioner kulminerar det. Varför? Jo, även på detta har jag ett svar. Summorna tills nu äro omkring 40 millioner tillsammans, således halva kapitalet. Halt! tänkte nog Abel Modig och så börjar han åter en period av sparsamhet. Och lägg märke till vad jag upptäckt: Talet 514. Ser du att listan börjar med det talet. Han tyckes således hava börjat om precis på samma sätt nu som första gången. Nå — han håller en tid framåt sina föresatser, förefaller det, och så små belopp som 64 och 135 kronor noteras. Och se, där en jämn hundralapp också. Så faller den gode mannen åter i frestelse och beloppet 21 millioner är ju kolossalt. Sedan växla summorna. Och någon summa summarum har han ej noterat — men se här —

Och advokaten skrev talet

75,167,032

och subtraherade detta från huvudsumman 81,191,184
samt erhöill resultatet

6,024,152

— Detta, utbrast han triumferande, torde ha varit le beau reste av de åttio millionerna, ty precis 6,000,000 kronor anförtroddes genom din fars testamente i min vård tills du blivit myndig, min käre Carl.

Han såg triumferande på den unge mannen, vilken å sin sida endast skrattade, friskt och hjärtligt.

— Nu skall jag bevisa, att till och med dessa nakna siffror kunna inom sig dölja de ofattligaste, de mest mystiska hemligheter. Men först en sak, farbror! Ingen människa har väl någonsin sett denna tabell?

— Ingen som jag vet i alla fall. Nå — det skulle väl heller ej göra det minsta.

— Inte! Siffrornas nyckel är rent av löjligt enkel. Vilken som helst med litet — hm — förlåt — skarpsinne kan lösa gåtan, och nu skall jag bevisa, att en stor och världsomfattande hemlighet döljes under siffrornas godtyckliga lek. Se hit, bästa farbror!

Andra Kapitlet.

Vad siffrorna dolde.

Ingenjör Carl Modig fattade en blyertspenna och ett stort block papper och på detta skrev han av de siffror, som advokaten nyss så finurligt trodde sig hava tytt.

Där han satt, var den unge mannen typen för en svensk man med dennes alla bästa egenskaper. Den ståtliga, smärta och raka figuren kom genom den tattsittande arbetsrocken till sin fulla rätt, de blågrå ögonen blickade klara och sympatiska, och det askblonda håret hade något vågigt i sin läggning, som ej alls missklädde den unge ingenjören.

Då han slutat med avskriften, såg han upp.

— Jag minns den dagen — min myndighetsdag — för två år sedan, som vore det i går. Jag kommer så väl ihåg hur snopna både farbror och jag blevo då vi i kuvertet endast funno de här talen. Jag reste ju ett par dagar senare ned på kontinenten, som farbror minns. Men jag gav mig ingen ro innan jag tytt siffrornas mysterium.

— Nå —

— Jag fann den efter en veckas ihärdiga ansträngningar

—

— Såå! Men nyss sade du, att — hm — vem som helst —

— Javisst. Det är lätt — men att komma på en nyckel, utan att någon antydning om lösningen finnes, är ej så alldeles utan sina svårigheter — men allt vad man kan och vet är ju lätt — sedan man lärt sig det —

— Men, min gosse, om du redan så snart löste gåtan, varför sade du mig intet?

— Därför att jag ej visste, hur jag skulle exploatera upplysningen.

— Och det vet du nu?

— Ja, jag vet det. Jag har studerat allt i och för den stora plan jag har i sikte och köpet av jakten var sista ledet —

— Aha! Kanske rent av jaktens namn, »Hasard».

— Också det.

— Men det stod väl ej dolt ibland de här siffrorna?

— Jo, till och med det.

Carl Modig storskrattade och den gamle advokaten betraktade honom förvånad.

— Till saken, Carl.

— Ja, till saken. Nyckeln ligger i alfabetets nummerföljd. A är 1, b är 2, c är 3, d är 4 och så vidare och ö är 28.

Jag kom för resten sedan ihåg, att denna nyckel använde vi redan som skolpojkar. Nå — se nu här:

81,191,184 blir: 8=h; 1=a; 19=s; 1=a; 18=r; 4=d — således »Hasard». Och det har jag döpt jakten till.

— Men det är ju farligt.

— Hasard?

— Ja —

— Nej, farbror; det är roligt. Hasard är alltid roligt. Och dit försvunno således dina 81 millioner. Och de andra

siffrorna gå samma väg.

Advokaten stavade:

— 5 är e och 14 är n — e—n det är en men på 28 kör du fast, 2 är b och 8 h och jag kan inte inse, vad en »bh» skall föreställa.

— 28 är icke två och åtta utan tjuguåtta, det vill säga ö.

— Således skulle det nu stå: På ena sidan bara »Hasard» och på den andra en ö?

— Just så, farbror.

— Gott — låt oss fortsätta med galenskaperna. Tredje talet är 22. Alltså bb. Då ha vi »en ö bb».

— Nej. Fortsättningen visar att 22 skall vara talet 22. Alltså: »en ö 22».

— Må vara — än vidare? 13 är m, 9 är i och 12 är 1, det blir mil.

— Riktigt: »en ö 22 mil»

— Sannerligen, pojke, det tycks, som om det vore en viss mening med detta. Men det nästa talet 18,272,020? Det är r-ä-t-t. Alltså: »en ö 22 mil rätt».

Och ytterst intresserad fortsatte den åldrige mannen med tydningen intill han åter körde fast.

Han hade fått ut följande: »en ö 22 mil rätt syd ost om Tonga Tabu är en», men så kom talet 64 och det kunde ej bli annat än »fd».

Advokat Julin gissade, att det var en förkortning på förbannad eller förbaskad, men ingenjören meddelade, att det måste betyda »f. d.» eller »före detta».

Talen 135,205 och 1,518 betydde: me-te-or och sedan uppstod ingen svårighet att tyda resten.

Hela innehållet visade sig då vara:

En ö 22 mil rätt syd ost om Tonga Tabu är en f. d. meteor. 100 fot under ytan är allt järn.

Abel Modig.

Advokat Julin kunde knappast tro sina ögon.

— Verkligen! medgav han slutligen, verkligen! Och nu förstår jag vad du skall använda »Hasard» till.

— Verkligen, citerade Modig.

— Ja visst. Du reser till den där ön sydost om Tonga Tabu — det är ju en av Vänskapsöarna i Polynesien —?

Modig nickade.

— Det är så.

— Du reser dit och ställer i ordning gruvdrift. Du utvinner allt det metalliska järnet och tjänar tillbaka din fars bortödslade 81 millioner.

— Nej!

Advokaten spratt upp.

— Vad, vad säger du?

— Jag skall icke bryta järnet.

— Men — men —

— Jag syftar högre, farbror. Jag sade ju nyss, att denna fars upptäckt skall hjälpa mig att utföra ett projekt så stort att ingen ännu gjort dess make sedan människor föddes på jorden. Och att bryta järn ur bergets sköte, det har då tusentals människor gjort före mig.

— Ja, men meteorjärn är väl direkt metalliskt? Och icke malm.

— Ja visst.

— Och det har väl ingen gjort. Brutit meteorjärn — Nordenskiöld talade visserligen om, att eskimåer använde meteorer, som fallit ned i de arktiska trakterna, till redskap — att de smidde av dessa järn, men att bryta järn ur en så stor jättemeteor, att den bildar en hel ö — det har ännu ingen gjort.

— Gott — men jag har icke för avsikt att bryta järnet.

— Men — men —

— Ja, farbror skall aldrig kunna gissa det. Betänk, jag har planlagt allt under loppet av två långa år — inrättat hela mitt studium just efter detta — men det är: hasard.

— Men — men — vad gäller det då? Du gör mig nyfiken, Carl, sjung ut, gosse.

— Det gäller att lösa en gåta, som väl vart barn ställt för sig, då det första gången såg natthimlen, som var fullvuxen med bävan och undran sökt tyda —

Han tystnade. Utanför på himlen syntes månens lysande skära.

Han pekade på denna.

— Se!

— Vad menar du?

— Meteorön skall hjälpa mig att avlägga ett besök på månen, sade han enkelt och okonstlat, som vore detta företag alls intet exceptionellt eller farligt; hans ton var densamma, som skulle han yttrat:

— Jag tänker mig ut i kväll för att höra litet musik.

Den gamle reste sig.

— Du är inte klok, käre Carl, sade han endast.

Tredje Kapitlet.

Meteoröns beskaffenhet

— Du är inte klok, upprepade advokaten.

Carl Modig ryckte på axlarna.

— Alla stora idéer mötas med den domen, svarade han.

— Men detta är ju ingen stor idé. Det är ett överspönt, vansinnigt hugskott som ju aldrig kan realiseras —

— Kan det inte!?

— Nej, naturligtvis inte. Ingen har ännu besökt varken månen, Mars eller någon annan himlakropp utanför jorden och ingen människa skall heller någonsin komma att göra det.

— Det var då ett egendomligt påstående.

— Ja, jag går längre, min käre Carl. När inte någon gjort det hittills, så inte blir väl du den förste, det är då säkert. Och för resten är det alldeles otroligt, att Abel Modig endast till siffror skulle ha anförtrott en så viktig sak.

— Nej, där tar farbror alldeles fel. Siffrorna skulle tydas av mig, när jag blivit myndig. Min far har resonerat som så: Får jag ett sådant fä till son, att han inte kan lösa den gåtan, då är han heller inte värd upplysningen.

— Ja-a — kanske —

— Säkert, farbror. Och min far unnade nog ingen annan heller upptäckten.

— Nej, det kan nog vara sant. Men — vi kunna ju förutsätta att du har rätt, att ön finns där nere i södern och så vidare. Vad är det då du menar med det där om »resan till månen»? Hur i all världen skulle den där meteorön kunna hjälpa dig till det? Du tänker väl aldrig: »från himlen är du kommen, till himlen skall du återvända» och inbillar dig att ön skall lyfta sig och slungas ut i världsrymden igen?

Carl Modig skrattade.

— Farbror har humor, sade han, och jag har verkligen inga sådana teorier som farbror där framkastar — nej. Min teori kräver, Gud bevars, en hel massa fantasi också den, men i motsats till farbrors är min fantasi möjlig att omsätta i praktiken — det är skillnaden. Jag skall emellertid med några få ord sätta farbror in i saken. Ön det här är fråga om är alltså en från himlavalvet dalad meteor och, som min far, en av världens duktigaste geologer —

— Onekligen var han det, nickade Julin.

— Som han påstår, alltså, är allt järn på 100 fots djup under ytan. Det är rent, metalliskt järn. Själva ytan, det vill säga skorpan på denna meteor, är alldeles säkert glashård

—

— Hur vet du det?

— Å — jag har studerat detta. Meteorjärnet som faller ned på jorden äger ofta en sådan hård och seg skorpa. Den har bildats vid meteorens susning genom atmosfären. Friktionen mot luften har varit så kraftig att den yta, som tog emot lufttrycket, av den alstrade hettan har sintrat till ett slags slag — — —

— Fortsätt du bara — allt det där har även jag reda på, fast jag bara är en torr jurist —

— Denna jättemeteor, detta oerhörda stycke järn som susat fram genom rymden har dragit till sig kringirrande meteorstenar bestående av obsidian, lavaliknande ämnen och sådant. Allt detta har vid jättemeteorens inträngande i jordens luftlager svetsats ihop och vid dess nedfall i havet har det bildat en skorpa, som efter min fars beräkning är 100 fot tjock. Innanför denna skorpa ligger nu det metalliska järnet.

— Mycket riktigt. Som apelsinskalet kring fruktköttet —

— Ja, så var det nog till att börja med. Men under de millioners millioner år som järnön legat i havet, har nog detta fränt på kanterna, så att det nu alldeles säkert endast är en tunn kalott som står kvar. Alldeles i havsbandet har skorpan tunnats av — så måste vara fallet — medan den uppe på ön är tjockare. Farbror förstår ju detta?

— Vartenda dugg — fortsätt du. Jag vill helst veta hur du vill komma till månen.

— Lugn bara — jag kommer snart dit —

— Till månen?

— Nej, till redogörelsen av hur jag skall använda meteoröns järnkärna och kalott till mitt ändamål.

Fjärde Kapitlet.

En konstgjord vulkan.

Hur det än var, så började den unge ingenjörens livliga fantasi intressera advokaten mera än han ville erkänna. Det låg en viss säkerhet över hela framställningen och det led ej längre något tvivel om, att Carl Modig ej satt sig grundligt in i saken.

— Du vill använda järnkärnans magnetiska kraft? undrade advokaten; det föresvävade honom en eller annan fantastisk skildring av något dylikt.

— Hugget i sten. Nej — mitt projekt är så enkelt, så enkelt att det är rent av otroligt enkelt. Hör nu bara på. Jag borrar ett hål genom skorpan, ungefär mitt på ön.

— Ett schakt?

— Alldeles — ett schakt. Detta schakt låter jag nå ned till järnkärnan — dit och kanske ett litet stycke längre ned — in i själva kärnan. När jag nått så långt, kommer det svåra. Att arbeta sig fram genom metalliskt järn är, det är klart, så gott som ogörligt. Det är ju segt och vid sprängning får man ej loss en bit. Men ned måste jag. Jag kommer då att

använda mig av syrehaltigt vatten — som jag framställer på ön —

— Kan du det?

— Ja visst. Nå, detta syrehaltiga vatten får cirkulera och det löser järnet. Hålet där nere blir allt större och större —

— Ja visst. Det begriper jag. Men när det sura vattnet löst upp så mycket järn det kan, då får du pumpa upp det och ersätta det med nytt.

— Ja. Men jag pumpar icke upp det. Det går upp själv. Saken är den, att när järn löses i svavelsyra, som är utspädd, bildas det vätgas. Den är lika bra som kolsyran i en selterssifon. Jag låter ett rör gå ned i blandningen, tätar till schaktets öppning och den mättade syran stiger, driven av gstrycket, upp genom röret —

— Mycket snillrik detalj — men hur kommer du till månen, Carl?

— Strax, farbror, strax. Hålet i järnkärnan blir alltså större och större. Syran fräter allt mer och mer på kavitetens väggar — och till slut har jag en väldig hall där nere i djupet.

— Ja — jag förstår.

— Då kommer ögonblicket!

— Nå?

Advokaten begrep alltjämt icke, vart ingenjören syftade.

— Då låter jag cementera igen schaktet —

— Såå.

— Ja, utom för ett litet, smalt rör, genom vilket ett par elektriska trådar föras ned. Genom röret får så litet kraftig syra rinna. Den angriper naturligtvis järnet där nere, det bildas vätgas — vilken möjligen bör tillblandas med litet acetylgas samt nitroglycerin och dylikt — det få experiment i smått avgöra — och en konstgjord vulkan är

bildad. När det nu är fullmåne och springflod här nere — då är ögonblicket inne, ty då attraherar månen jorden starkast — då trycker jag på den elektriska knappen —

— Å katten!

— Jo. En gnista slår över där nere — mellan de bägge trådarna — gasblandningen antändes, explosionen inträffar och med en väldig fart slungas meteoröns kalott med allt vad däruppå är upp från jorden, ut i rymden. Skall den nå månen? Ja — se där endast ett räkneexperiment! Är kaviteten stor nog, är gasladdningen tillräckligt kraftig, beräknas tiden för månens intensivaste attraktion riktigt, så lyckas det.

Advokaten satt tyst.

Han undrade:

Var Carl Modig normal eller så överspänd, att det gränsade till vanvett?

— Men om kalotten spränges i stycken? Om den smulas sönder?

— Nej, det avvärjer jag.

— På vilket sätt då?

— Genom cementering.

— Nå — nå — ingenjörskonsten har många knep — jag antager alltså, att allt går efter beräkning. Du kommer till månen. Mycket bra. Men hur skall du komma tillbaka igen?

Carl Modig skrattade.

— Å, har jag först kommit levande dit, så nog tager jag mig på ett eller annat sätt hem igen.

— Låt gå. Men vad skall du leva av? Månen är en död himlakropp, den har ingen atmosfär, du kan inte leva där, det är en öken med ett par hundra graders kyla —

— Jag vet det, farbror; men detta gäller den sida av månen, som vi se — som bekant vänder månen alltid

samma sida mot jorden. Jag skall besöka månens bakre sida. Den sida av månen, som ett människoöga aldrig ännu sett och kanske aldrig heller får se från jorden. Den baksidan inbillar jag mig vara en buckla, liknande den, som man kan klämma in på en otät gummiboll. Och denna buckla bör efter mina beräkningar verkligen äga en rest av atmosfär. Det är dit jag ämnar mig.

Advokaten drog djupt efter andan.

— Hur skulle månens baksida ha fått en sådan buckla?

— Genom jordens dragningskraft. Denna har bevisligen format månen litet äggformig så att månaxeln, som vänder rätt mot jorden, är större än den diameter av skivan vi se tvärs över månen. Och har hitsidan på detta sätt tvingats att närma sig jorden genom en höjning, så talar allt för att baksidan av precis samma kraft måste hava tryckts ihop — att en kavitet måste ha bildats.

Advokaten kände sig träffad av logiken i detta resonemang — ja, det var nästan givet, att månens äggformiga utdragning mot jorden borde hava haft till följd en tillplattning, kanske nästan en instörtning på den från jorden vettande sidan.

— Men, tänkte han, icke hade Abel Modig någonsin drömt om, att hans son skulle använda hans upptäckta meteorö som ett medel till att lämna sin fäderneärvda planet inom solsystemet.

Han suckade lätt.

— Ja, den rikedomen, tyckte han. På ett eller annat sätt stiger den alltid folk till huvudet. Och du, min käre Carl, tycks spekulera på ett i stort anlagt självmord.

Carl Modigs vita tänder lyste friska och granna.

— Ånej, farbror. Så galet är det nog inte. Men hemligheten med rikedom, förbunden med kunskaper och

dådkraft är nog just den, att man vill hava ära och framför allt spänning och sensation. Där har farbror mina drivfjädrar. Kanske farbror vill göra mig sällskap? Jaså, inte. Nå, då får jag endast be om farbrors löfte om obrottslig tystnad.

— Var lugn, nickade advokaten, var lugn. Jag är väl inte förryckt heller. Tror du att jag för någon skulle omtala, att min för detta myndling har för avsikt att spränga sig i luften. Om jag hade makt skulle jag naturligtvis hindra dig; men jag känner din natur och protester äro ju alldeles bortspilda, goda råd utan nytta och förmaningar verka blott eggande på dig — och dessutom har jag ju numera intet att befalla över dig. Således —

— Far i frid, menar farbror.

— Ja, något sådant, skrattade den gamle advokaten, men inom sig själv kände Julin sig allt annat än glad.

Med ens slog en idé ned hos honom. Ett minne dök upp i hans själ. Hur var det? Var ej en kvinna med i Carl Modigs liv just vid den tidpunkten — för tvenne år sedan — då han blev myndig? Men det hade aldrig växlats ett ord om saken mellan honom och myndlingen.

— Är det endast ära och längtan efter sensationer som varit drivkraften? Ingenting annat — jag menar något personligt — — — stack han in med.

— Till exempel?

— Ja, vad vet jag. En eller annan förargelse?

Carl Modig såg länge på den gamle.

— Ja, svarade han till slut, det är så — men vad kan jag icke säga.

Men advokaten ville ej giva tappt.

— Men om detta — detta obehagliga kan rättas på —

— Ja — då är det ju en möjlighet för att jag stannar hemma — men jag har endast litet hopp —

— Och du vill absolut icke anförtro dig åt mig?

— Jag kan icke, farbror! Nu måste jag emellertid gå — tiden lider.

— Bara ett enda ord, min gosse. Tänker du besöka, hm, hm, månen alldeles ensam?

— Nej, naturligtvis icke.

— Och vilka skola bli dina följeslagare?

— Några präktiga gossar.

— Som följa frivilligt?

— Ja visst.

— Du får ingen med dig, min gosse. Och det vore ej heller rätt att hålla dem i okunnighet om din avsikt — och yppar du den — att genom konstgjort vulkanutbrott slungas från jorden, så betacka de sig nog allesammans.

— Valet är fritt — då reser jag ensam.

— Men så en annan sak.

— Vad då?

— Låter du världen genast få veta om din plan?

— Icke med ett ord. När allt är klart för »vulkanutbrottet», tänker jag framlägga den, icke förr.

— Nej, jag kunde just tänka det. Men då uppstår en stor svårighet.

— Vilken?

— Jo, det skall jag säga dig! Dina medarbetare komma att undra över ditt sätt att gå till väga. Du kommer genom schaktet ned på rent, metalliskt järn. I stället för att bryta detta färdiga järn, som direkt skulle kunna säljas lika lätt som smör — så löser du upp det i syror, till absolut ingen nytta. Alltså — du motsäger dig själv — först arbetar du dig med stort besvär ned till järnet, för att utvinna det. Och

icke förr har du nått detta järn, innan du ger dig till att förstöra det. Ty genom upplösningen i syror blir det ju förstört — eller hur?

— Jo, mycket riktigt.

— Där ser du! Du råkar genast in i en inkonsekvens — i en paradox.

— Ingalunda, farbror.

— Hur så?

— Därför att jag inte kan räkna fel. Allt in i minsta detalj är beräknat.

— Också detta?

— Även det!

— Men på vilket sätt?

Just nu inträdde Modigs gamla hushållerska och Carl Modig sänkte rösten till en viskning.

Advokaten åhörde hans svar med ett misstroget småleende, vilket dock så småningom blev mera och mera gillande och till slut utbrast han:

— Det var verkligen genialiskt uttänkt, det måste jag medge — men, min käre Carl, du var visst upptagen — jag lämnar dig för att ej hindra dig genom min närvaro.

Femte Kapitlet.

Rivalerna.

När advokat Julin lämnat sin för detta myndling, steg denne upp från stolen, i vilken han suttit, och gick ett par slag av och an på golvet.

— Jag behöver vara ensam, mumlade han, ja, i sanning ensam. Mina tankar löpa utan ordning omkring i mitt huvud — och klockan tio i morgon förmiddag har hon lovat att möta mig ute på Djurgården. Det tycks emellertid ej vara så hett med kärleken, då hon ej vill se mig förrän då. Nå — jag längtar efter ett slut på det här — ett ja eller ett nej — denna ovisshet är alldeles outhärdlig — den förstör mig.

Han tände en cigarr och hans tankar fingo en ny riktning.

— Nej! Jag känner att jag måste ha litet förströelse — om jag skulle åka upp till Hasselbacken ett slag.

Han telefonerade efter en droska och ringde så upp sin vän, doktor Jurell, som visserligen var tio år äldre men i alla fall sedan ett par år varit Modigs synnerligen gode